

BUREN OP HET GROOT BEGIJNHOF

Nieuwsbrief Buren op het Groot Begijnhof Maart 2021

Nieuwsbrief 2021 - 01 Inhoudstafel

Dag Buur!	2
Woordje van de buurtwerking	3
Een vreemde kerst op het Begijnhof	4
Sprookjeswandeling	5
Bestemming Begijnhofkerk	6
Bebloemingsactie	9
Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof	10
Als een monument verhuist...	
Poldine	14
Greep uit de oude doos	18
Leven op het groot begijnhof	20
Oplossing Robins crypto N°2	21
Johans crypto N°3	22
Agenda	24

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:

Groot Begijnhof Mechelen vzw
p.a. Inez Vanoverschelde
Nieuwe Beggaardenstraat 31
2800 Mechelen
www.groot-begijnhof-mechelen.be
Alle opmerkingen over deze
nieuwsbrief zijn welkom!

Werkten mee aan dit nummer:

Redactie: Inez Vanoverschelde, Pier De Kock, Wim Devos, Robin Moeyersons, Roland Straetmans, Peter De Rop en Johan De Keersmaeker.
Foto's: Pier De Kock en Wim Devos.

Illustraties: Sara Smits

Lay out: Paul Lettany

Eindredactie: Connie Vercauteren en Peter De Rop.

Dag Buur!

Meer dan ooit keken we in 2020 uit naar het nieuwe jaar. Het voorbije jaar was voor onze buurtwerking niet gemakkelijk. Ons doel is immers om mensen samen te brengen, en dat viel bijna volledig weg in 2020. Geen rommelmarkt, geen kerststal... maar we kijken vol verwachting uit naar het weer op gang trekken van onze werking.

Het is dan ook met veel plezier dat ik jullie mag verklappen dat de paashaas dit jaar weer rondloopt in de straten van ons Begijnhof. Natuurlijk doet hij dat coronaveilig! En op 1 mei is er onze bebloemingsactie. Je leest er meer over in deze nieuwsbrief.

In deze nieuwsbrief laat Pier ons weer kennismaken met enkele bewoners, en Roland brengt ons op de hoogte van de toekomst van de Begijnhofkerk. De bewoners van de Hoviusstraat hebben Poldine uitgewuifd en Wim ging voor zijn greep uit de oude doos op zoek naar de oude bleekweide.

Ten slotte is er de oplossing van de vorige crypto en zorgt Johan tegelijk voor nieuw puzzelplezier.

Veel leesplezier!

Woordje van de
buurtwerking

Na een jaar waarin de pauzeknop was ingedrukt, kunnen we alleen maar hopen dat we dit jaar opnieuw meer samen kunnen afspreken, vieren, genieten en beleven. We stellen alles in het werk om, zodra de maatregelen het toelaten, opnieuw fijne evenementen te organiseren.

Vanuit ons kot out of the box denken wordt de norm. Maar de ideeën beginnen te borrelen voor een andere Pasen, een andere quiz, en gezonde buitenactiviteiten.

Binnenkort is het Pasen.

En gelukkig is de paashaas wel weer van de partij! In deze nieuwsbrief vind je een A4 waarop jong en oud een tekening mag maken.

Maak de kinderen op paaszondag 's morgens vroeg genoeg wakker (tegen een uur of 10 is goed...) en zorg ervoor dat de tekening goed zichtbaar aan de deur of het raam hangt. Want de paashaas komt zelf langs! Overal waar de paashaas een tekening vindt, belt hij even aan.

De paasbloemen vervangen we dit jaar door een versiering gemaakt door de kinderen van de Luchtballon.

Na de paasvakantie mag je die bijhouden voor volgend jaar of terugbezorgen bij Inez in de Nieuwe Beggaardenstraat 31. Zo verkleinen we onze ecologische voetafdruk en gaan we voor meer duurzaamheid.

Veel creatief plezier; en ... tot gauw!
De buurtwerking

Een vreemde kerst op het Groot Begijnhof

Deze keer in de eerste nieuwsbrief van het jaar geen foto's van rode engelenwangen, van dampende potten glühwein, geen verstilde klanken van een aangeschoten brassband, geen schuimend Christmasbier.

De kerstster schitterende wel boven het Groot Begijnhof, zij het een beetje eenzaam. Wel kon je in je eigen bubbel en bij kaarslicht het verhaal van Mier en het strelen van de tijd op de ramen van het Groot Begijnhof ontdekken, met tekeningen van Sara Smits.

Bij het mijmeren over het verstrijken van de tijd dachten we zowaar twee begijnen te zien...

foto: @ 2020 Wim

foto: @ 2020 Wim

Sprookjeswandeling

Beste eekhoorn,

Als je niet wilt dat de tijd voorbijgaat
(en dat wil je toch niet?)
dan moet je aardig zijn voor de tijd:
je moet vragen wat hij wenst,
je moet je luiste stoel naar hem toe schuiven,
je moet hem een kopje thee aanbieden
en zoveel honing voor hem neerzetten als hij ooit maar op kan
(maar je moet er wel op letten dat je wat overlaat voor mij,
als ik straks langskom),
je moet zorgen dat de zon schijnt
en dat de lijster zingt
en dat de geur van zoete beukennoten rondwaart
(zo heet dat) –
en als hij dan toch nog voorbijgaat
dan moet je voor hem gaan staan en roepen:
Ho! Wacht even!
en dan moet je hem strelen –
eerst de seconden,
dan de minuten en de uren
en dan de dagen en de maanden en de jaren,
zachtjes strelen –
misschien gaat hij dan nooit voorbij
(maar zeker is dat niet).
Wacht anders tot ik er ben.
Tot straks.

De mier

Een nieuwe bestemming voor de Begijnhofkerk?

De werken aan de Begijnhofkerk zouden deze lente stilaan hun voltooiing moeten naderen. En dan rijst de vraag: wat nu? Meer dan drie jaar geleden waren er ettelijke werkgroepen (een projectgroep, een denkgroep, een klankbordgroep... en om het overzicht te bewaren: een opvolgingsgroep) om zich over deze vraag te buigen: wat nu? Dat resulteerde in april 2018 in een projectvoorstel dat “het kerkgebouw ter beschikking wil stellen van de Mechelaars en een bredere gemeenschap, om er een ambitieus maatschappelijk project met ruime uitstraling in te ontplooiën”.

Maar dat ambitieus maatschappelijk project zal er wel rekening mee moeten houden dat “er zal moeten gestreefd worden enerzijds naar een eigen profiel van de Begijnhofkerk als activiteitscentrum en anderzijds naar een complementariteit met de andere historische kerken, evenwel met het vermijden van nodeloze overlap-pingen”.

Er zijn in Mechelen acht historische kerken, waarvan er drie – de Sint-Janskerk, de Pieter-en-Pauluskerk en de Begijnhofkerk – een nevenbestemming gaan krijgen. Maar wat zou die nevenbestemming dan kunnen zijn?

Het projectvoorstel licht een tip van de sluier. De context voor elke toekomstige programmatie zal zijn: “Begijnen en gemeenschappen van begijnen als inspiratiebron voor het leven van vrouwen en van gemeenschappen van mensen, vroeger en nu.”

Het projectvoorstel is ook duidelijk als het gaat over wie verantwoordelijk is: “De kerkfabriek is en blijft eindverantwoordelijke voor de inhoudelijke verantwoording (dit wil zeggen dat de activiteiten de aard en het karakter van de kerk als cultusgebouw en erfgoed moeten respecteren). Ze blijft ook verantwoordelijk voor het financiële en juridische kader waarin de hoofd- en nevenbestemmingen en de valorisaties plaatsvinden.”

Maar het voorstel stelt ook dat de kerkfabriek niet de initiator zal zijn van het project: “De kerkfabriek stelt de kerk ter

beschikking van de gemeenschap voor het hoger bedoelde maatschappelijk project van een nevenbestemming. Ze is dus niet de drager en organisator van dat project, maar delegeert daartoe waar nodig, en sluit daarvoor de nodige (o.a. gebruiks- en financiële) overeenkomsten af. Deze opstelling vloeit voort uit de decretale bepalingen omtrent de kerkfabrieken en het veeleisende vrijwilligerswerk van een zeer beperkt aantal leden ervan.”

Verder een lijstje van wensen: de stedelijke of een andere overheid moet de personeelskosten op zich nemen van een tijdelijk expert, van een curator en een beheerder-coördinator, naast de kosten voor marketing en promotie en basisinvesteringen in divers materiaal.

De tekst spreekt over burgerparticipatie die vertrekt vanuit de directe buurt. Het is al duidelijk dat in de gerestaureerde kerk

geen begrafenissen, huwelijken of doopsels zullen plaatsvinden. Frappant is dan ook dat de kerkelijk verantwoordelijken, als ze het hebben over de kerkelijke invulling van het gebouw, spreken over de kernfunctie in plaats van de hoofdbestemming. Het gebrek aan klerikaal personeel is dusdanig dat de cultusfunctie sowieso beperkt zal zijn en dat een nevenbestemming qua volume snel het vacuüm kan vullen.

Het projectvoorstel is bijna drie jaar oud en sindsdien is het stil gebleven. We stellen vast dat de gevraagde ondersteuning van de overheid er niet direct zal komen en dat er op dit moment geen poging gedaan wordt om de directe buurt te betrekken bij een project. We vernamen wel dat de kerkfabriek gecontacteerd werd door de vzw Het Paradijs die eerder kandidaat was om van de Heilig Hartkerk in de Adegemstraat een socio-culturele ontmoetingsruimte te maken.

We vroegen moraalwetenschapper Marc Van Camp – één van de initiatiefnemers van de vzw – wat Het Paradijs mogelijk kon betekenen voor de Begijnhofkerk.

Redactie: "Marc, we kennen jou als een kenner en bewonderaar van het werk van de Mechelse schilder Jan De Winter, die je vooral in zijn laatste levensjaren nog met raad en daad bijgestaan hebt. Licht hier de inspiratie van je nieuwe engagement?"

Marc Van Camp: "Ik was inderdaad vrij close met Jan en vanuit zijn levensverhaal en dat van verschillende van zijn tijdgenoten stelde ik vast dat er toch veel meer kan gebeuren in Mechelen rond Mechelse kunstenaars van welk pluimage ook van, zeg maar, eind 19de eeuw tot heden."

Redactie: "Toch verdenken we je ervan om binnen dat tijdsbestek van meer dan een eeuw een voorliefde te hebben voor de periode die samenviel met jouw eigen droomjaren?"

Marc Van Camp: "Absoluut! Ik beken! Ik was jong in de jaren '60, '70 en '80, de jaren van kabouters, provo's, hippies, love & peace, opstand en rebellie en voel een speciale affiniteit met de kunstenaars van toen die je ook wel eens op café tegenkwam."

Redactie: "... en die soms ook wat in de marge leefden..."

Marc Van Camp: "Juist. Daarom willen we hen en vele anderen die hen voorgingen alsook de jonge Mechelse kunstenaars van nu, met hun zeer diverse sociale en culturele achtergronden, een expositieruimte, een podium en een platform aanbieden."

Redactie: "Is dit geen taak van bijvoorbeeld het Cultuurcentrum Mechelen?"

Marc Van Camp: "Uiteraard ook. We hebben trouwens zeer goede contacten met hen. Ik denk dat er behoefte is aan een goeie samenwerking tussen de stedelijke culturele instellingen en de Mechelse culturele verenigingen."

Redactie: "Mensen die in het Begijnhof wonen, voelen zich vaak sterk betrokken bij wat er gebeurt in hun buurt, ook op cultureel vlak..."

Marc Van Camp: "Wij zijn er absoluut voorstander van om de lokale gemeenschap telkens zo breed mogelijk te betrekken bij de activiteiten die we willen organiseren of ondersteunen."

Redactie: "Waarom willen jullie praten met de mensen van deze kerkfabriek?"

Marc Van Camp: "We willen graag artistieke en culturele projecten op bijzondere locaties in Mechelen organiseren. De Begijnhofkerk is een prachtig gebouw met een onwaarschijnlijke uitstraling. Mits de juiste programmatie mag je hier op een heel brede landelijke belangstelling rekenen. Zoals het geval is met de Dominicanenkerk in Maastricht, de Oude en Nieuwe kerk in Delft, de Nieuwe Kerk in Amsterdam... Ze hebben allemaal een cultuurfunctie gekregen met een absolute meerwaarde en met heel veel succes."

Redactie: "Aan wat voor activiteiten had je gedacht in de Begijnhofkerk?"

Marc Van Camp: "Deze kerk lijkt me een ideale plaats voor o.a. een orkest dat het werk van de middeleeuwse Hildegard Van Bingen brengt. De eerste componiste uit de geschiedenis van de klassieke muziek die bij naam gekend is en muziek schreef in het verlengde van de gregoriaanse traditie. Als Duitse abdis van een benedictijnerklooster met een exclusief vrouwelijke gemeenschap is de link naar het begijnenleven vlug gelegd. Hoewel je in het geval van begijnen zeker niet over een kloosterorde kan spreken."

Redactie: "Ik dacht aan een wat toegankelijker evenement."

Marc Van Camp: "Dan denk ik aan een optreden van een gospelkoor in samenzang met onze Mechelse koren. Alle bewoners van het Begijnhof mogen komen luisteren én meezingen!"

Roland

Bebloemingsactie

Wat zal het deugd doen om opnieuw te genieten van de lente! De Tuinbouwschool heeft aan ons gedacht en levert de bloemen en plantjes...

Op zaterdag 1 mei 2021 kunnen jullie tegen kostprijs bloemen en planten komen kiezen aan de Begijnhofkerk.

Praktisch:

- **Wanneer?**

Zaterdag 1 mei 2021 – 10u - 12u

- **Waar?**

Begijnenkerkhof aan de achterkant onder de toren

- **Wat?**

Ruime selectie bloemen voor 0,50 tot 2 euro per plantje. Breng uw (herbruikbare) tas mee. Er is geen potgrond beschikbaar.

- **Inschrijven?**

Niet nodig, gewoon komen en kiezen...

- **Waarom?**

Hoe meer kleur in de straten, hoe mooier.

Oude en nieuwe bewoners op het Begijnhof

“Oeioei, hij moet zijn koeien gaan melken!”

Beste lezer, als u denkt dat ik met een verrekijker het Groot Begijnhof zit af te speuren om een bewoner te interviewen, dan heeft u het mis. Een verrekijker heb ik wel en vogels spotten doe ik al lang, maar het plan om iemand te interviewen wordt altijd door toevalligheden een andere richting uitgestuurd. Deze keer was het niet anders. “Je moet daar ne keer mee gaan klappen”, zei Marleen. “Misschien moet je ze eens interviewen. En zeker nu”, zei mijn vrouw. En voilà, ik op stap.

Deze keer kies ik voor Pure French in de cd-speler. Een verzameling van Franse liedjes, uit 2001.

Ik werd ontvangen langs achter en ik kwam binnen in een grote ruimte. Jeugdige weemoed overviel mij en bracht mij terug naar toen ik een kind van zeven jaar was. De warmte en de geur ben ik nooit

vergeten, sinds ik als kind in de bakkerij van mijn oom werkte. En nu zit ik coronaproof in de bakkerij bij Willem en Martine.

Song 1: Enzo Enzo - ‘Juste quelqu’un de bien’

Willem: “Mijn vader was bakker in Kalken, dus ja, ik heb het van thuis meegekregen. Mijn vader was vooral een broodbakker. Op den buiten was dat normaal. Maar toen al was ik geïnteresseerd in koeken, pistolets, taarten. We zijn hier terechtgekomen door een tip van een vertegenwoordiger van bloem. We hebben de bakkerij overgenomen in 1988. Ik weet dat nog goed want de straat lag open. Dus dat was een gemak om te verhuizen. We konden alles lossen op de hoek hier. We zijn toen maar twee dagen gesloten geweest en de winkel ging open. In het begin hadden we wel wat minder klanten door die werken, maar dat heeft zich snel hersteld.”

Martine: “Bij mij thuis was het een winkel van vrijetijdskledij. Ook in Wetteren ben ik in 1977 mijn loopbaan begonnen bij de firma Svelta, als inkoopverantwoordelijke van stoffen voor confectie van badkleding, bikini's, strandkledij en later ook lingerie en avondkledij. Ik heb handel gestudeerd en ik weet nog dat ik toen goed wist wat ik wou. Ik wou een normaal huis met een bel en absoluut geen winkel. En zie nul!”

“We hebben elkaar leren kennen in het uitgaansleven in Wetteren. En de eerste keer zei hij: Ik moet vroeg weg want ik moet om 4u opstaan. En ik dacht: Oeioei, hij moet zijn koeien gaan melken. Dat was in 1978 en vier jaar later zijn we getrouwd. Onze Pieter is geboren in 1985 en drie jaar later zijn we hier begonnen. De winkel ging open een paar weken voor de cavalcade. Op een wip was alles uitverkocht. Zoveel volk. Amal!”

Song 10: Yann Tiersen – 'La valse d'Amélie'

Willem: "Het is niet omdat je het van thuis meegekregen hebt, dat je bakker bent. Het is de goesting en het plezier om te bakken dat u drijft. Onze Pieter heeft al vroeg in de bakkerij meegeholpen. Hij was nog klein toen hij al sandwiches inlegde en de afwas deed. Maar hij is nooit een bakker geweest. Pieter is een ICT'er en daar is niets mis mee."

"Ik heb nog altijd plezier in het bakken. Het is waarschijnlijk daarom dat ik alles nog zelf doe, tot in de kleinste details. Het woord ambacht klinkt misschien wat oud, maar het is vooral het respect voor het product. Als er iets gebakken is, heb ik nog altijd een content gevoel. En als je dan weet dat de klanten daar met smaak van genoten hebben...Tja, daar doe je het voor. Al is het nu minder hard werken dan vroeger, het is toch niet te onderschatten. Maar ik doe het nog altijd even graag."

Song 14: Pink Martini – 'Je ne veux pas travailler'

Martine: "Sinds een paar jaren sukkel ik met ontstekingsreuma. Het is daarom dat de winkel minder open is, maar ook door het gebrek aan personeel. Nu zijn we maar twee dagen open. Op dinsdag en vrijdag. De geboorte van August, het zoontje van onze Pieter en Nele, heeft dat wat versneld. We zijn nu maar twee dagen open, maar mensen weten niet wat voor inspanning dat is. We beginnen op maandag om 8u en we stoppen om 18u30. We gaan slapen om 19u en om 24u wordt alles klaargezet en beginnen we opnieuw. Op dinsdag is de winkel de ganse dag open. Dan sta ik een hele dag recht met dikwijls pijn in mijn been of in mijne voet. Soms denk ik: Zie ze nu staan, diegene die geen winkel wou. En op donderdag en vrijdag is dat hetzelfde. Maar ja, dat is om ons dagelijks brood te verdienen, hé."

Song 19: Axelle Red – 'Ce matin'

Willem: "Van jongs af ben ik altijd wat op zoek geweest naar nieuwe dingen. Ik deed graag mee met de nieuwe trends. Volko-renbrood, zesgranenbrood, zuurdesem-brood, favoriete pistolets... In 2004 wilden we eens iets nieuw maken, iets typisch Mechels. Zo is het Mechels Toreken ontstaan. We hadden een tekening zien staan in de Streekkrant. We hebben dat gecheckt bij het bisdom en toen bleek dat de voordeur er niet op stond. Onze Pieter heeft dat digitaal bijgewerkt en daar is dan een mal van gemaakt. En voilà, het Mechels Toreken was geboren. En binnen de kortste keren was het koekje erkend als streekproduct."

Martine: "Maar we hebben ook nog andere nieuwe dingen gelanceerd. In 2001 hebben wij samen met Igemo de eerste herbruikbare zakken gelanceerd. De klanten konden een zak kopen voor 20 Belgische frank en bij ieder bezoek met de herbruikbare zak kregen ze een stempel. Als hun spaarkaart vol was, kregen ze hun 20 frank terug. En zo konden ze hun herbruikbare zak terugverdienen. Wie toen een plastic zakje wou, kon dat krijgen tegen betaling. Nu is dat normaal. Wat ik ook altijd deed, is de etalage veranderen. Ja, dat is meestal een ingeving en dat moet dan direct gebeuren. Soms schiet er mij 's nachts een idee te binnen en 's morgens staat dat daar al. Ik weet nog goed toen Greg Van Avermaet Olympisch kampioen wielrennen werd, stond dat de maandagmorgen als decor in de etalage. De klanten keken nogal."

Song 2: Charles Trenet – 'Fidèle'

Willem: "Ja, de koers, dat is mijn ding, hé. Ik rij nog altijd met ne velo die ik heb van toen ik 21 was. Ik wou eens een koers-

velo als decor in de winkel maar ik vond er geen. Dus ben ik dan maar thuis gekomen met vijf driewielers. Ik zag het bij Martine donderen in Keulen, maar ze heeft daar wel iets mee gedaan. Op een of andere manier heb ik wel iets met retro. We zijn ook lid van de club van 58. Dat zijn allemaal vrienden van uit mijn jeugd die geboren zijn in 58. Het jaar van de Expo. Het was met Club 58 dat we naar een winterfestival gingen in Dranouter in 2008. En daarna zijn we gaan overnachten in Nieuwpoort en daar hebben we onze rode Saab Cabrio als tweede occasie gekocht, een echt koopje dat we niet konden laten staan."

Nu zie ik het pas: op de hoes van de cd staat een felgroene Citroën deux chevaux met lichtblauwe motorkap.

Martine: "Het verhaal van de cabrio begint eigenlijk in Kreta. Nee, eigenlijk bij Radio 1. Willem deed mee aan een wedstrijd op Radio 1. Hij moest het liedje van Wim Sonneveld *Het dorp* aanvullen en hij won een reis naar Kreta. Maar ja, wij konden niet weg en de kleine moest naar school. Maar de burens waren van mening dat je alles wat je laat liggen, kwijt bent, dus wilden ze Pieter opvangen en zo zijn we dan toch vertrokken. We hebben daar toen met een cabrio rondgereden. Ik was daar meteen weg van. In de zon kan ik niet blijven zitten maar als ik in de zon zit in een cabrio, krijg je mij der niet meer uit. Ja, echt. Drie jaar geleden hebben we een rondreis gemaakt in Frankrijk."

Song 8: Bourvil – 'Salade de fruits! Jolie! Jolie!'

Willem: "Omdat Martine met ontstekingsreuma sukkelde, kozen we ervoor om op zondag de winkel te sluiten. Om wat meer

sociaal contact te hebben met familie en vrienden. Want een sociaal leven hebben we nooit gehad. En ook om ons wat meer bezig te kunnen houden met de club van 58. En toen we de eerste zondag sloten..."

Willem stopt. Zijn ogen vluchten in de vloer. De lange stilte wordt gevuld met verdriet en een intens gemis. Ik weet niet wat te zeggen en zwijg mee.

Martine: "Op onze eerste sluitingsdag, op zondag 15 januari 2017, is Willems beste vriend gestorven. Hij was gaan joggen en hij bleef weg. Niemand wist waar hij was. Uren later hebben ze hem gevonden, voorovergevalen in het zand. Hij had een hartstilstand gekregen. Onze eerste sluitingsdag droeg meteen een litteken."

Willem: "Sorry, maar dat was zo een goeie vriend. Dat klikte tussen ons op alle vlakken. Ik mocht Philip echt alles vragen. Wij voelden elkaar aan en we verstonden mekaar zonder woorden. Niets was hem te veel. Ik mis die nog altijd. Maar ja..."

Song 17: Adamo – 'Pauvre Verlaine'

Martine: "De komst van August heeft het allemaal wat versneld, maar eerlijk, we waren daar al over aan het nadenken. Ah ja, als we nog een beetje van het leven willen genieten, dan moeten we dat niet te lang uitstellen, hé. Het leven is rapper voorbij dan dat je denkt. Hard werken hebben we genoeg gedaan."

Willem: "Of ik het bakken ga missen? Ik zal wel nog wat blijven bakken. Allez, privé dan toch. Dat zit er ingebakken, hé. Maar de eventuele veranderingen geven genoeg beslommeringen en werk. Dat zal wel allemaal wennen, zeker? Ah ja, het is weer iets nieuws. Een nieuwe weg en een

nieuwe uitdaging. Ik heb het nooit anders geweten. En als het nodig is dan doen we een toerke met de vélo of met onze cabriolet."

Bonus Track 21: Eartha Kitt – 'C'est si bon.'

Ik wens Martine en Willem een welverdiende reis en een nieuwe leuke bestemming. In gedachten zie ik ze al rijden in hun rode Saab. Willem met pretoogjes achter het stuur en Martine volop genietend van de zon.

Pier

NB.: August doet mij denken aan de legendarische clown August, maar ook... aan mijn vader.

Als een monument verhuist...

Negentig jaar in het Begijnhof gewoond. Doet iemand nog beter? Poldine Delcourt zag negen decennia lang de jaren passeren maar tegelijk weinig veranderen in de wijk. Midden januari is ze verhuisd. Noodgedwongen. Naar een woonzorgcentrum. Maar al hebben ze Poldine uit het Begijnhof gehaald, het Begijnhof halen ze nooit uit Poldine.

2018. Halfoogst. We brengen, één dag voor de verhuishwagen komt, al wat kleinere spullen naar ons nieuwe huis (nu ja, nieuw: gebouwd in 1647). In de Hoviusstraat. Een van de mooiste straten van het Mechelse Begijnhof, van de stad tout court.

We hebben het kofferdeksel van onze wagen nog niet goed geopend, of we worden al aangesproken door een superlieve schuinover-buurvrouw. Als een soort officieuze ontvangst in de straat, in de wijk. Diezelfde dag bezorgt ze ons nog een welkomstkaartje. Zelfgemaakt, uiteraard.

Zo leren wij Poldine kennen. En op dat moment weten we al twee dingen: (1) wij gaan ons hier goed voelen, en (2) wat een ongelooflijk fijne schuinover-buurvrouw krijgen wij hier cadeau! Een vrouw waarmee het gezellig babbelen is als we haar tegenkomen in de straat of in de buurt. Die wuift van ver. En altijd positief is. En goedgeïnd.

foto's @ fotoalbum Poldine

Poldine als kind

Poldine in 1974

Poldine en Frans in 1981

Drukkerij

Poldine, dus. Geboren en getogen in het Groot Begijnhof. Letterlijk. Als eerste van twee dochters ziet ze 90 jaar geleden het levenslicht in de Nonnenstraat. In het convent Sint-Rumoldus. Daar zou haar grote liefde Frans een kwarteeuw later ook drukkerij Peeters openen, maar dat weet Poldine als jonge koter uiteraard nog niet.

Ze gaat naar de Sint-Jozefschool in de Nieuwe Beggaardenstraat. En later naar de Ursulinen, om daar uiteindelijk te blijven plakken. Eerst als leerling snit en naad, later als lerares in die branche. De VKSJ wordt vanaf haar elfde haar grote passie. En het is via die jeugdbeweging ook dat ze als 22-jarige freule de vier jaar oudere scout Frans Peeters ontmoet. Om er in 1956 mee te trouwen, hetzelfde jaar waarin zelf-

standig meester-drukker Frans zijn prille zaak onderbrengt in Poldines geboortethuis. En Poldine, die helpt haar kersverse echtgenoot in de drukkerij. Zoals haar moeder destijds haar vader heeft geholpen, die aannemer was.

Deuren versieren

Frans op zijn beurt – “harde werker” – zet mee zijn schouders onder het levenswerk van zijn vrouw: het Passiespel. Daarmee laat Poldine sinds 1974 jarenlang de Begijnhofkerk vollopen (“met wijlen kardinaal Danneels als een van de trouwe toeschouwers”).

In 1957 neemt het gezin, dan al met zontje Mark, zijn intrek in de Hoviusstraat, de geboortestraat van Frans. Frank, Ann en Hilde maken het familiegeluk nadien compleet. En terwijl Frans zijn zaak blijft runnen

en zich blijft inzetten voor de scouts en de kerkfabriek, start Poldine onder meer met de Kreagroep van het Begijnhof, verantwoordelijk voor het versieren van de deuren in de wijk met Pasen en Kerstmis. Het koppel blijft betrokken bij veel activiteiten in het Begijnhof, waar de rust en de warme contacten met de soms wisselende burenhen plezier bezorgen.

Tot Frans begin 2017 na een beroerte naar het ziekenhuis moet en later naar het rusthuis. Daar moet Poldine in 2019 uiteindelijk afscheid nemen van haar geliefde man. Ook die extreem moeilijke periode doorstaat het 'monument van de Hoviusstraat' mede door de grote steun van familie en vrienden. En van de burenhen. "Menselijke aanwezigheid en nabijheid konden toen gelukkig nog", zegt Poldine mijmerend.

Poldine thuis

Eerste bewoonster

Het is net dat wat ze vandaag het meeste mist: bezoek, contact. Niet dat ze niet gelukkig is in het splinternieuwe woonzorgcentrum Rembertus, waar ze midden januari als eerste bewoonster werd verwelkomd. "Het is hier mooi ingericht, met een fraai zicht op wat bomen en de vogels, zodat ik de seizoenen kan zien veranderen", zo laat Poldine nog weten van aan de Brusselsesteenweg. "Ik ben hier in goeie handen en word verwend met lekker eten." Maar de thuisplek, die mist ze wel. "Ook al maakte de verminderde mobiliteit het steeds moeilijker om daar te blijven wonen." Dat beseft ze zelf wel.

vertrek Poldine

Poldine uitgewuifd met doedelzakmuziek

*En zo verlaat Poldine haar huis,
verlaat Poldine haar straat, haar wijk.*

En Louis speelt doedelzak.

Een afscheidslied. Alleen voor haar.

En zo verlaat Poldine haar huis.

Ze gooit kushandjes naar de burens.

En iedereen wuift. En iedereen weent.

En zo verlaat Poldine haar straat.

Met wat tranen en weinig huisraad.

*En iedereen lacht, maar niemand is blij:
vroeger is nu echt voorbij.*

Het vertrek uit haar huis, uit haar straat, uit haar wijk, op die koude ochtend van de 18de januari 2021, is pakkend. "Heel ontroerend", zegt Poldine. "Ik heb grote dankbaarheid ervaren. En verdriet. Nog altijd word ik geraakt door de vele blijken van vriendschap die ik mag ontvangen, met kaartjes of met bloemen. Oprechte dank aan iedereen, ook voor alle warmte, steun en hulp die ik ontving toen ik nog op het Begijnhof woonde." Dat zegt de vrouw die zelf altijd voor iedereen klaarstond.

De Hoviusstraat is niet meer dezelfde zonder Poldine. Maar Poldine blijft gelukkig wel dezelfde: een superlieve schuinoverbuurvrouw. Een supervriendelijke vrouw tout court. En al hebben ze Poldine uit het Begijnhof gehaald, het Begijnhof halen ze nooit uit Poldine.

De begijnhofsites in Vlaanderen zijn erkend als cultureel en architecturaal erfgoed. Ook al worden huizen gerenoveerd en aangepast aan de actuele woonbehoeften, de historische elementen, en daarmee een stuk geschiedenis, blijven gevrijwaard.

In deze rubriek willen we enkele decennia in de tijd teruggaan en vergelijken hoe een bepaalde straat, een huis, ... er vroeger uitzag en wat de huidige situatie is.

Koer van de voormalige wasserij
van het Groot Begijnhof
(vermoedelijk eerste helft 20ste eeuw)

*In de schaduw van het kleine
afdakje, naast de ladder, bevindt
zich de poort die uitkomt
in de Schrijnstraat.*

Deze keer bevinden we ons op de koer van de voormalige wasserij van het Groot Begijnhof, achter de poort op het einde van de Schrijnstraat. Oorspronkelijk werd de wasserij door begijnen uitgebaat. Later vestigde er zich de blekerij F. Peeters-Walschaerts.

In 1956 werd de voormalige wasserij-blekerij betrokken door Jean-Paul en Nadine Laenen. De koer en de bleekweide veranderden in

een weelderige tuin. Jean-Paul had er zijn kunstenaarsatelier tot aan zijn overlijden in 2012. Nadine overleed in 2020.

De koer is een weelderige tuin geworden

foto: @ 2018 Wim

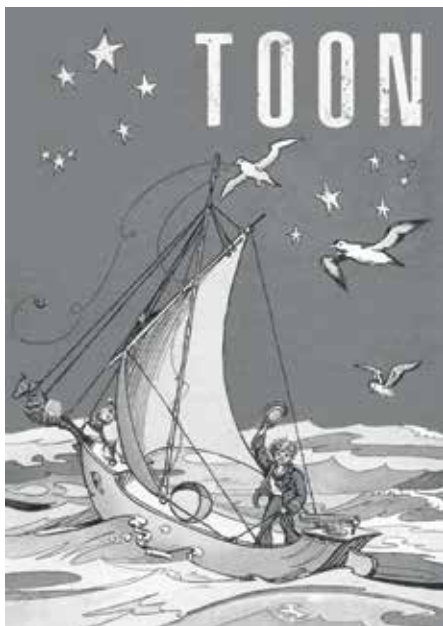

Proficiat

Inez Vanoverschelde en Robin Moyersons zijn grootouders geworden. Op 26 februari werd hun kleinzoon Tobe geboren.

Ook Els Huybrechts en Paul Lettany zijn weer oma en opa geworden. Hun dochter Fien en Paul Lipkens kregen een zoontje Toon op 17 februari 2021.

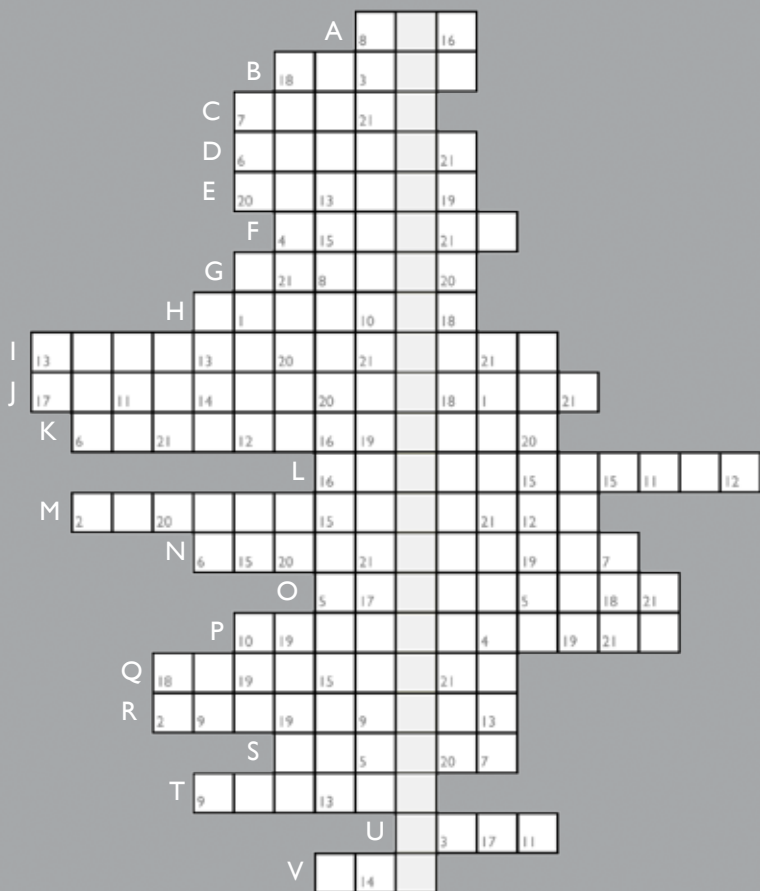

De buurtwerking wenst ouders en grootouders een dikke proficiat!

Robins Crypto N° 2 **21**

- A. Zaterdag kan niet zonder (Mech.)
- B. Als ze niet zoemt is ze Riebe
- C. Naast een slechtgezinde Kardinaal lacht het waterke...
- D. De vlag van Mechelen is me geel strepe en ... (str)
- E. Overtreffende hals
- F. Besloten (om te restaureren)
- G. Die figuren? Schiet ze naar ...
- H. Uit de rivier in de korf
- I. Bim Bam Boink
- J. Verstrooiingsstroom
- K. Wielerwegen
- L. Veiligheidsdienst voor ravers
- M. Jasje voor een aarden hek
- N. Spuitwateroverspanning
- O. De twaalfde volgt Spaanse bubbels naar de aanlegplaats
- P. Vóór niet slanke mannen
- Q. Eldeesee de derde bloem
- R. Illegale bezigheid van Mechelse rappers
- S. Snelle indeling op huidskleur (Eng.)
- T. Haal de zegen, jongen! (Brussels)
- U. Deze actrice slaat hem niet mis
- V.. Cortenbach, niet (meer) te ...

JOHANS
CRYPTO

Agenda

Noteer zeker de volgende activiteiten in je agenda:

De paashaas komt rond op het Begijnhof

*zondag 4 april
10u tot 12u*

Bebloemingsactie

*zaterdag 1 mei
10u tot 12u*

Quiz

Datum nog te bepalen

Als je graag wil meewerken en/of wil deelnemen aan de kernvergaderingen, mag je dat zeker laten weten. We vergaderen één keer per maand. Wil je graag helpen op één van de activiteiten, mag je dat ook melden! Vele handen maken lichter werk, en hoe meer zielen, hoe meer vreugd!

Alle info over de buurtwerking vind je ook op internet:
website: www.groot-begijnhof-mechelen.be

Facebook: 'Buren op het Groot Begijnhof'

Hoplr: www.hoplr.com GrootenKlein Begijnhof (code 866P7)